

KÖSZÖNTŐ

Kedves Pista!

65 éves lettél. Hitted volna, hogy ez lehetséges? Gondoltad volna, hogy egyszer ez a nap is elérkezik? Gyermekkorunkban már egy húsz-harminc évest is bácsinak szólítottunk, amikor pedig mi magunk haladtunk el a harminc mellett, akkor már egy ötvenes kolléga is aggastyánnak tűnt. Itt azonban az *öreg* már alapvetően nem a korra vonatkozott, hanem a megszerzett tapasztalatokra, a szakmai minőségre utalt. A szakma nagy örege lettél, aki már tulajdonképpen mindent elért, ami elérhető, aki letett valami olyat az asztalra, ami után mások csak vágyakoznak, ami évtizedekre meghatározza egy szakma fejlődését, aki iskolát teremt.

Mi határozza meg egy szakma fejlődését? Elsősorban egy nagy egyéniség, akinek van szeme a részletekben észrevenni a fontosat, aki távolból is felismeri a jó irányt, és akinek van bátorsága ki nem próbált lépések megtételéhez. Nem elég azonban csak szakmailag lenni valakinek. Sok pozitív emberi tulajdonság is kell ahhoz, hogy valaki a szakmája doyenje legyen. A *nagy öreg* ritkán magányos harcos, többnyire csapatjátékos, csapatkapitány. Hogy van az, hogy a mi tanszékünkön féltékenység, irigykedés, intrika helyett barátság, kölcsönös tisztelet, szakmai együttműködés uralkodik? Hogy van az, hogy nálunk a *főnök* egyengette a fiatalabb kollégák útját, terelgette őket a megfelelő irányba, segítette a nélkülözhetetlen emberi és szakmai kapcsolatok kiépítését? Hogy van az, hogy nálunk egy tanszéki értekezlet nemcsak szakmai tanácskozás, a munkahelyi ezer apró-cseprő, vagy éppen megoldhatatlan problémák fóruma, hanem egyben társasági program, egymás véleményét meghallgató, tisztelő beszélgetés is?

Ilyesmi csak akkor fordulhat elő, ha egy nagy egyéniség ül a bakon. Nem elég azonban csak ülni, és pattogatni az ostort, hanem a kollégák számára lehetőségeket, erőforrásokat is kell teremteni. Így lehetett egy aprócska tanszékből – ahol két-három évenként indult egy néhány fős térképész évfolyam – egy évi 20-25 szakembert kibocsátó, nemzetközileg is elismert, mondhatni iskolateremtő műhelyt felépíteni, amely ma már az informatika területén is komoly eredményeket tud felmutatni. Ilyesmi csak a szakma nagy öregeinek szokott sikerülni.

Most, hogy visszatérni készülsz a tanszékre az elmúlt években az egyetem élén járatlan utakon tett sok-sok lépés után, annyi Scylla és Charybdis közti hajózást végre magad mögött hagyva, Isten hozott újra a fedélzeten. *Vitorlát bonts!*

Emlékeztess minket még sokáig Vedres István általad gyakran idézett 1805-ös mondatára:

*„Ami jó és hasznos, ha ma el nem végzed,
Hidd el, annak kárát holnap mindjárt érzed.”*

Tanszéki kollégáid

CONGRATULATIONS!

Dear Pista,

You will be soon 65. Have you ever thought of it? Have you ever thought of the arrival of this day? When we were children we said *uncle* to those who were only twenty or thirty; and when we were over thirty, even a colleague of fifty seemed to be an old man for us. Here, however, the term *old* did not really refer to the age but to the experience and professional quality. You are now an old-timer of the profession: you have in fact reached everything one can want; you have put something on the table that others only long for and that determines the development of a profession; and you have established a school.

What determines the development of a profession? First of all, it is a great individual, who has the eyes to see the important elements among the details, who can identify the right direction from a distance, and who has the courage to make the first steps. To be professionally great is not enough. Lots of human qualities are also necessary to make someone the doyen of the profession. The *old-timer* is rarely a lonely warrior, but rather a player in a team or a team captain. What explains that at our department we enjoy friendship, mutual respect and professional cooperation instead of jealousy, envy and intrigue? What explains that here the *boss* paved the way for the young colleagues, turned them to the right direction, and helped them to build the necessary human and professional relationships? What explains that our departmental meeting is not a simple professional gathering where lots of petty troubles or insoluble situations are discussed, but also a social event, where we freely talk and listen to each other's opinion?

This can only happen if a great individual sits in the driving-box. However, just sitting there and cracking the whip is not enough: opportunities and resources also have to be provided for the colleagues. This was the way of building an internationally recognized department from a small unit. Now more than twenty cartographers graduate from the department every year – in the past, only a few cartographers were released every second or third year. Today the department is a school or workshop, which showed up serious achievements in informatics too. Only the *old-timers* of the profession can achieve this success.

Now that you plan to come back to the department after completing your several years' voyage leading the boat of the university between the lots of rocks Scylla and whirlpools of Charybdis, we welcome you again on our board. Set the sails!

Please remember us for long to the saying of István Vedres from 1805, which you often cited,

*„Do today what is good and useful,
or you might regret it tomorrow.“*

Your colleagues from the Department

BEGRÜSSUNG

Lieber István,

Du bist 65 Jahre alt geworden. Hättest Du es jemals gedacht, daß es möglich ist? Hättest Du daran geglaubt, daß auch dieser Tag einmal kommt? In unserer Kindheit haben wir schon einen Zwanzig-Dreißigjährigen Onkel genannt als wir selbst an dreißig vorbeigegangen, dann schien ein fünfzigjähriger Kollege schon Greis. Aber in diesem Fall bezog sich *der Alte* nicht auf das Lebensalter, sondern auf die gesammelten Erfahrungen, auf die berufliche Qualität. Du bist der Große Alte des Berufes geworden, der im Grunde Alles erreicht hat, was man erreichen kann; der Solches aufgewiesen hat, nach dem Anderen nur sehnen sich können; der für Jahrzehnte die Entwicklung eines Faches bestimmt, der Schule geschaffen hat.

Was bestimmt die Entwicklung eines Berufes? In erster Reihe eine große Individualität, der das Wichtige in den Einzelheit erkennen kann; der die gute Richtung aus Ferne erkennt; und den Mut hat die bisher unausprobierten Schritte zu wagen. Aber es reicht nicht nur beruflich Jemand zu sein. Viele positive Eigenschaften sind auch nötig um ein Doyen seines Berufs zu werden. Dabei ist der Große Alte selten einsamer Kämpfer, meistens Mannschaftsspieler, Teamchef. Wie entwickelte sich an unserem Lehrstuhl die Freundschaft, die gegenseitige Hochachtung, die Zusammenarbeit statt der Eifersucht, dem Neid und den Intrigen? Warum ist der *Chef* bei uns, der den jungen Kollegen den Weg bereitet, in die richtige Richtung lenkt, den Aufbau des unentbehrlichen Kontaktsystems hilft? Wie kommt es, daß bei uns die Lehrstuhlsitzungen nicht nur eine berufliche Beratung, Forum der tausenden kleinwinzigen oder gerade der unlösbaren Arbeitsplatzprobleme sind, sondern auch zugleich Gesellschaftsprogramm?

Das kommt nur dann vor, wenn eine große Individualität in Leitungsposition sitzt. Aber es ist nicht genügend nur zu sitzen und mit der Peitsche knallen, sondern es ist nötig die Möglichkeiten für die Kollegen, Kraftquelle herzustellen. In dieser Weise kann man aus einem kleinen Lehrstuhl – in dem in allen zwei-drei Jahren ein Kartograph Jahrgang mit wenigen Studenten begann – eine Werkstatt aufbauen, die jährlich 20-25 Fachleuten das Diplomzeugnis ausstellt und auch international anerkannt ist, die Schulschöpfer ist, die schon heute wichtige Positionen im Bereich Informatik erobert hat. So etwas ist gewohnt nur den *Großen Alten* des Berufes gelungen.

Daß Du jetzt nach den vielen Schritten an unbegangenen Wegen an der Spitze der Universität an den Lehrstuhl zurückkehren willst, soviel Schiffsreisen zwischen Scylla und Charybdis hinter Dich lassend, grüß Dich Gott am Bord. *Lass Segel aus!*

Erinnere uns noch lange auf die von Dir so oft zitierten Worte von Vedres István aus 1805:

*„Du mußt das was gut und nützlich ist noch heute erledigen,
Sonnst wirst du dich, wie du morgen siehst, selber schädigen.“*

Deine Kollegen am Lehrstuhl